

אנו מדליקים השבוע את שמונת הנרות הזוהרים, ואני אומר: איך זכינו לכל כך הרבה? אלה תהליכים מופלאים, שאדם זוכה לצפות באחד מהם אולי פעם באלף שנים, ואנחנו זוכים בשמונה מהם בבת אחת. אפשר כבר לדבר על העידן הניסי ועל העידן הטרומ-ניסי. הנס הפך לכלי עבודה. לנקודת ציון. ל"דגל".

"קשר ששווה להתיר אותו": ניסים, תהליכים שמימיים - ואנחנו מאת ד"ר גיא בכור

מהו נס? מאז ראשית הדת המאורגנת, לפני כ- 7,000 שנים, האמין האדם בניסים, אך כל דת התייחסה אל תופעת "הנס" אחרת. השמאניזם מאמין שהאדם חי עם הרוחות במכלול אחד, הוא נפגש איתן ברמה יומית, ולכן העל טבעי הוא טבעי; דתות פנתיאיסטיות (שבהן אלוהים הוא הטבע), למשל ההינדואיזם, לא מאמינות בניסים, משום שעל פי הדתות האלה נס הוא אירוע המתרחש בניגוד לחוקי הטבע, ואם הטבע הוא אלוהים, אז לא יתכנו ניסים. ביהדות, בנצרות וכן בדתות אליליות, שם אלוהים או אלים אכן קיימים, יש לצפות לניסים, במתח הלא-שוויוני, בין בני האדם לאלוהות, ואלה אירועים בלתי צפויים משום שבני האדם אינם מסוגלים להבין את כל מעשי האלוהות.

מבחינת היהדות זו לא רק התערבות (לטובה) של אלוהים, אלא גם מנגנון הצצה בין העולם שלנו לעולמות שמימיים בלתי ניתנים לתפיסה, ולכן זהו "נס", כלומר "דגל", "נקודת ציון" בין מרחבים. על פי התפיסה ההלכתית היהודית הנס לא רק ממחיש את השגחת אלוהים לבני עמו, אלא גם מזכיר שקיים עולם בלתי נראה של סיבתיות שמימית, שמעצב את ההיסטוריה האנושית.

ומנגד, הקבוצות החילוניות למיניהן דוחות את רעיון הניסים, ומאמצות את התפיסה הנטורליסטית, לפיה אין לערב שום כוח עליון, כאשר מנתחים תופעה בלתי צפויה, למשל במדע. האתאיסטים שוללים בכלל את רעיון האלוהים, וטוענים למקריות, או לחוסר השגחה כלשהי, למשל במקרה הקשה של השואה.

האם לאדם יש יכולת שליטה בנס? הציונות, שקראה תיגר על היהדות המסורתית, לא הסכימה להמתין עוד 2000 שנים של תפילה לנס השיבה שיקרה, אלא להביא את הנס אֶמְצָאוּ, אך יהיו דתיים שיענו להם שעצם הבאת הנס אֶמְצָאוּ אֶת הַקָּרָה לַנו, פֶּן בַּעֲצָמָה ("נס")

באופן עצמאי – זהו הנס, כלומר האדם חושב שהוא עצמאי, אך הוא עדיין שלוח של משהו גדול ממנו.

כיום נהוג להתייחס למונח "נס" כאל התפתחות חיובית, המתרחשת בניגוד לכל הסיכויים, ובלי משמעות דתית במיוחד, אך כל אחד מוזמן ליטול כאן את המשמעות הנראית לו.

בחג החנוכה החל עכשיו, אנו מדליקים שמונה נרות, לזכר נס כד השמן בבית המקדש (167 לפני הספירה), ומזמרים: שְׁעֵשָׂה נְסִים לְאַבְרָהָמִינוּ, בְּיָמֵים הָהֵם בְּזָמַן הַזֶּה. והנה, גם

בימינו מתרחשים שמונה תהליכים שמימיים-כמעט, שאיש לא צפה ולא יכול היה לצפות. והם כמובן משנים לחלוטין את המרחב שלנו. האם אלה ניסים? כל אחד יחליט לעצמו.

נר ראשון - חורבן מדינות ערב – שום תחזית לא תיארה לעצמה שממדינות "ערב" לא יישאר כבר הרבה, וכי מסוריה, מעיראק, מלוב, ומתימן לא יישארו אלא שטחים נטושים, מוכי רוח וחיית השדה, הנתפסים בידי כנופיות סוניות ושיעיות נודדות, עם מאות אלפי הרוגים. מה שהחל החודש לפני

שנים בקול תרועה אמריקנית רמה של "דמוקרטיה" ו"אביב ערבי" נגמר בחורבן. לא רק זאת, גם ייתר המדינות באיזור שלנו הפכו למדינות "זומבי", שבקושי גוררות את עצמן. לבנון היא מדינה שאין לה נשיא, אין בה עוד אפשרות לבחירות, הממשלה לא מתפקדת, הפרלמנט לא קיים, והמדינה מתפרקת. ירדן היא מדינה שיכולה להפסיק להתקיים בכל רגע, מוקפת אימים ואויבים, ולמזלה הטוב יש לה שכנה חזקה, היא ישראל. ומצרים, מדינה שאינה מסוגלת לפרנס עוד כ- 90 מליון תושבים, חבולה בטרור, במלחמת אזרחים פאסיבית-כרגע ובתשתית קורסת. השטחים הנטושים, אך המלאים בכנופיות חמושות ומסוכנות, מקרינים גם על טורקיה, שחיילים שלה כבר נמצאים פיזית בתוך שטח עיראק. זה כמובן מרתיח את איראן, כך שהוואקום הזה מושך לתוכו במהירות מבהילה את כל אויבינו לסוגיהם השונים.

זוכרים את המונח "צבאות ערב", עליו גדלנו? הוא כבר לא קיים עוד. הצבא הסורי נחרב, ונשארה ממנו מיליציה עדתית, הנלחמת על קיומה ורתוקה למלחמה כצמית לקרקע השעבוד שלו; הצבא העיראקי התפרק; הצבאות הירדני והלבנוני אינם צבאות של ממש; והצבא המצרי מוכה וחבול בסיני, אחראי למדינה שאי אפשר לקיים אותה. גם חיזבאללה, מיליציה שפעם נתפסה כקיומית, רתוק לקרבות שלו בין סוריה ללבנון, בלי יכולת להרפות, משום שאז אויביו הסונים יבואו אליו הביתה ללבנון, לשחוט את כל השיעים, כפי שהבטיחו.

איש לא תיאר לעצמו שכך ייחרבו ישויות לאומיות, שהומצאו לפני 100 שנים בדיוק, בהסכם (Ex nihilo nihil fit) "על טבע היקום".

נר שני - ואכן, הגבולות הלאומיים שהומצאו בדיוק לפני 100 שנים - נמחקים. הגבולות התעלמו אז מעדות, דתות ושבטים, ועכשיו העדות, הדתות והשבטים שבים ויוצרים לעצמם את הגבולות: הסונים של סוריה, עיראק ולבנון מתחברים, ומעלימים את הגבולות הלאומיים המלאכותיים;

"המדינה האסלאמית" מוחקת בכוונה את הגבולות, ברצותה לכוון ח'ליפות אסלאמית על כל המזרח התיכון ועל כל העולם; וכך גם ארגוני ח'ליפות אחרים כמו "חיזב א-תחריר"; הכורדים מוחקים את למשל, מאמינים במולדת, PKK- הגבולות המלאכותיים בין טורקיה, עיראק, סוריה ואיראן, כאשר ב כורדית חדשה, על חורבות הגבולות הישנים האלה; הערבים שבים ונזכרים באלכסנדרטה, ששייכת היום לטורקיה (ומכונה מחוז התאי); הסונים באיראן רוצים לכוון מולדת ערבית-סונית בשם אחוואז; הטורקים פולשים ל"עיראק"; והכורדים חולמים לחלק את טורקיה. הגבולות בצפון אפריקה נמחקים בהתמדה בידי מיליציות ג'יהאדיסטיות, וזהו החלום שלהן גם באירופה. ורק לכם עוד מספרים על . הקו המדומיין מכולם, שמעולם לא היה, קו 1967, שהוא בעצמם קו 1949, מאה שנים אחרי סייקס פיקו - המזרח התיכון דורש חלוקה מחדש של הריכוזיים האזרחיים שבו, גם

בהקשר הפלסטיני - בירדן. גם תורה של ירדן יגיע, ואיתו מסגרות הגדרה חדשות. פעם הגבול יצר הוויה, היום ההוויה יוצרת גבול. פעם מדינות אירופה שרטטו את המזרח התיכון, היום הוא משרטט אותן. פעם הן קבעו את גבולותיו, היום הוא את שלהן. נר שלישי - לאחר שארצותיהם נחרבו, מליוני מוסלמים מתרסקים עכשיו על אירופה. היבשת הקולוניאליסטית "הנאורה" חשבה תמיד שהיא מוגנת, שולטת מרחוק ב"ילידים", והנה, היא עצמה נכבשת עכשיו בנאורות. השנה נכנסו ל"איחוד האירופי", על פי נתוניו, שלושה מליון מוסלמים, ובשנה הבאה המספר יכול להיות כפול. אין אפשרות לעצור את נדידת העמים הזו, בדרישה לא רק לחיים טובים יותר אלא לכיבושה של אירופה. פעם, כאשר דיברו על "פליטים" התכוונו לפליטים המקצועיים והנצחיים של ערביי ארץ ישראל. היום זהו עולם האסלאם כולו, שרוצה להגיע לאירופה. פעם הם הנציחו את הבעיה, כדי להחליש אותנו. היום הבעיה מנציחה את עצמה כדי להחליש אותם.

שום תרחיש לא דיבר על נדידת מיליונים, עד כדי הפיכתם לרוב בשורה ארוכה של ערים ראשיות, בתוך שנים ספורות.

אירופה שכבשה ושעבדה, נכבשת עכשיו ומשועבדת, מה שעלה יורד, ומה שירד עולה
nihil fit.

"הרפובליקה של המידות הטובות": אירופה נרקבת מבפנים

הנאה מן הנר הזה – מעכשיו, שום עזרה ביטחונית, מודיעינית או מדעית לאירופה – בלי תמורה מדינית מוחשית. הם צונחים, הטרור מכה ועוד יכה בהם ללא רחמים, והם זקוקים לכם. זה הזמן לדרוש תמורות, והם גם יסכימו, אין להם ברירה, זה הקיום שלהם. הולך ומתקרב דף חדש ביחסים עם מערב אירופה (מדינות המזרח כבר ידידותיות מאוד), וראינו זאת, למשל, בביקורו של ראש ממשלת יוון בירושלים. כיוון שבא ממפלגת שמאל היו חששות שיהיה עוין, אך ההיפך, יוון, קפריסין ואיטליה נמצאות כבר בברית איתנו (בעיקר בגלל הגז). בביקורו בבית הנשיא לא היסס ראש הממשלה הכריזמטי של יוון, אלכסיס ציפריס, וכתב בספר האורחים של בית הנשיא: "עם כבוד גדול להיות בבירה ההיסטורית שלכם, ולפגוש את הוד מעלתכם". ישראלים ויוונים – סגירת מעגל. היש מתאים מזה, דווקא בחנוכה? נס כד השמן נסגר היום. בימים ההם, בזמן הזה.

הקרובות לישראל. איש מהם לא ממש התכוון לעלות לישראל, משום שהיה להם טוב באירופה, עד שפתאום גילו שהם גרים ב"אורובה", שממש לא רוצה אותם. בחלק מן המקרים חונקים אותם מרוב "אהבה", למשל בצרפת, שמקיפה את המוסדות היהודיים בחיילים עם נשק אוטומאטי. בשנת 1900 חיו בישראל אחוז אחד (1%) מיהודי העולם, וכיום חיים בה כ-45% מיהודי העולם. בעוד מספר שנים ספורות, נחזה במו עינינו ברוב העם היהודי שחי כבר בארצו, לראשונה מזה 2000 שנים, תהליך פלאי שאיש לא העז אפילו לחלום עליו. כבר כיום ישראל היא המדינה שיש בה את מספר היהודים הגדול ביותר, כמיליון יותר מאשר בארצות הברית. יש להם אלטרנטיבות, אך הרוב עולה לישראל. מדוע? משום שישראל הפכה למדינה שכיף לחיות בה, והיא מושכת יהודים מכל רחבי העולם, שארצותיהם המארחות צונחות. אין סיבה שבישראל לא יחיו 90 אחוז יהודים, זה רק עניין של רצון של הקולט, ומימון.

נר חמישי - הדמוגרפיה – במשך שנים חיינו תחת טרור של נביאי חורבן מטעם עצמם, ואכן, לפני עשרות שנים זה נראה הגיוני, עם ילודה ערבית בישראל של כ-8 ילדים לאם ערביה, לעומת 2.5 לאם יהודיה. והנה, הנס כבר כאן: השנה התאזן לראשונה אי פעם מספר הילדים לאם ערביה בישראל למספר הילדים לאם יהודיה: 3.1 ילדים בדיוק לשתי הקבוצות. עכשיו אתם מבינים את הקריסה בילודה המוסלמית, ואת הזינוק בילודה היהודית, שהיא לא-חרדית, אלא דווקא ציונית. בישראל נולדים פי שלושה תינוקות לאם לעומת גרמניה, למשל. איש לא צפה את התהליך הזה, שרק ממשיך ומתעצם: הילודה הערבית צפויה להמשיך ולרדת אל מתחת ל-3 ילדים לאם, והיהודית לעלות ל-3.5. הילודה הפלסטינית ביו"ש כבר צנחה ל-2.7 ילדים לאם, והיא ממשיכה לרדת לעבר הילודה השלילית. נקודת המהפך והמפגש בישראל – קרתה השנה. ברור ש"התחזיות" הפיקטיביות של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה בדבר "חורבן" דמוגרפי יהודי היו בבחינת "משאלת לב" מופרכת. פוליטיקה מוסווית כדמוגרפיה. ולכן, בשל הריבוי היהודי העצום, ישראל מזנקת במיליון תושבים כל שבע שנים, מה שאומר שתוך עשור יחיו בישראל 10 מיליון תושבים, יהודים וערבים, דו ספרתי, וזו כבר תהיה מדינה של ממש. בתוך כשנתיים-שלוש יחיו בישראל, הודות לדמוגרפיה, שבעה מיליון יהודים. הדמוגרפיה: מה שנתפס כקללה התהפך לברכה; האיום הפך לביטחון; חוסר הודאות – לודאות. הריבוי – לטבעי.

נר ששי - קריסת התיזה בדבר סיבתיות ישראל – איזה אסון למי שהתפרנס מ"הסכסוך" שלנו: הסכסוך הפך לשולי, וניסח זאת יפה שנתון "האקונומיסט" שהתפרסם החודש. תחת הכותרת "מרוסקת ונשכחת" הוא פתח וכתב: "שאלת פלסטין, פעם הנושא הבוער של המזרח התיכון – היא תישאר משנית בשנת 2016, למרות התלקחויות של אלימות. משברים (*has faded*) נמוגה

אחרים נראים עכשיו לוחצים יותר: קריסת משטרים ערביים, הופעת 'הח'ליפות' של המדינה האסלאמית, המעורבות הרוסית בסוריה, המלחמה בתימן, ועוד".

מבחינת סגן עורך חדשות החוץ של האקונומיסט, שכתב את המאמר, הנושא הפלסטיני הפך לעומת המבערים האחרים, ובהמשך הוא סוקר את ההתפוררות (*backburner*) "ל"מבער אחורי" הפלסטינית" לפירוורים זעירים ועוינים זה לזה. יפה שאחרי חמש שנים מבין כתב-העת הזה את "אפקט פרח הצבעוני" שלנו. מצבנו השתנה לגמרי, ולעיתון "פוליטיקלי קורקט" כמו ה"אקונומיסט", ששמח לאידנו כל חייו, אין זה דבר קל. לא על הפלסטינים הוא מקונן, אלא על שישראל הצליחה לברוח לו; על כך שלא הבין כל השנים.

מי שממשיך לדבוק בקו הישן, של אשמת ישראל, כבר עושה צחוק מעצמו, ורק בודדים עוד מעיזים לומר זאת בעולם, לעתים קרובות בעידוד של ישראלים, כמובן. ראו למשל את כנס "סבן", שבו ישבו השבוע צבי הנינג'ה המאובנים, והעלו ג'רה על ימים שבהם ישראל תוארה כבעיית העולם. כיצד להתייחס לכנס כזה, או לדומיו העבשים? להתעלם מהם. הם משקפים מציאות פרה-היסטורית; או יותר נכון - טרום-ניסית. אתם מבינים, "הנס" הוא כבר כלי עבודה; נקודת ציון. לכן הוא נקרא "דגל".

נר שביעי – קריסת הפטרודולרים – עדיין, כד השמן - לראשונה במאה השנים האחרונות סעודיה, ולכן שברה את קרטל אופ"ק. **המחירים קרסו**. ארצות הברית אינה זקוקה עוד לאנרגיה מסעודיה, ולכן ברית האינטרסים של "נפט תמורת ביטחון" לסעודיה – נשברה השנה. זו הסיבה מדוע ארצות הברית הוציאה את נושאת המטוסים האחרונה שלה מן המפרץ הפרסי, פעם היו שתיים. **סעודיה קורסת** כלכלית, וכך גם שכנותיה, שנוגסות ברזרבות שלהן. כפי שצפינו כבר לפני שנתיים, הפטרודולרים מתמוטטים, ולכן כוח ההסתה, הטרור והשוחד למערב של המדינות האלה, יורד. הוא עוד לא נעלם, אך הוא יורד, ולכן מעצמות המזרח מעזות להגיע אלינו בהתלהבות: סין, יפן, הודו, קוריאה, פיליפינים ועוד. העולם כבר נמצא בעידן החדשנות והמוח, ולא עוד בעידן הנפט, מה שאומר שכוחה הבינלאומי של ישראל יעלה ככל שכוחם של הערבים יורד.

תמיד שאלנו מתי ייגמר הנפט לערבים, ועכשיו אנחנו מבינים שהיתה זו שאלה לא נכונה. עידן האבן בהיסטוריה לא נגמר כי נגמרו האבנים. הוא נגמר כי נמצאה טכנולוגיה חדשה (המתכת).

קשה להאמין עד כמה גדולה הקריסה: נורווגיה, למשל, איבדה 27,000 דולר תוצר לנפש השנה, בעקבות צניחת מחירי הנפט, וקרסה מ-107,280 דולר תוצר לנפש מדהים בשנה שעברה, ל-80,810 (נתוני האקונומיסט מהחודש). עדיין המון, אך המגמה חשובה. או קנדה, שצללה מ-54,140 אשתקד, ל-43,730\$, ירידה של 11,000 דולר תוצר לנפש בשנה אחת. רוסיה צנחה מ-14,820 ל-8,670\$, ובכך היא חזרה ישר לשנת 2007. לוב נחתכה בחצי מ-11,180 ל-5,290\$. אך בנוסף למוח גם לנו יש את כד השמן, והרבה: חובה להתחיל לייצא את הגז של מאגר לווייתן, יש מדינות רבות המעוניינות בכך. זהו כסף וכוח: הגיע הזמן לתכנן עוד מדינת ישראל וחצי בים התיכון. טריליון שקלים מלוויתן לקופת המדינה יהפכו לטורבו לציונות, ובדיוק מזה מפחדים "מתנגדי הגז".

מתחיל העידן הישראלי. רבים זקוקים לכם, דעו לגבות מחיר ראוי.

נר שמיני – המודעות. **הישראלים מתחילים להבין**, פוקחים את העיניים, ונמלטים מחשכת הפוליטיקלי קורקט בה נכלאו במשך שנים. הם מצמחים מודעות. במשך כל כך הרבה שנים רבים נפלו קורבן לסיסמאות "השלום", "מדינה פלסטינית", שאחרים ישמרו על הגורל שלנו, "מזרח תיכון חדש", "האיום הדמוגרפי", חרמות מבוימים, "דלגיטימציה", הטלת אימה באו"ם, "שתי מדינות", "דו לאומית", "אבו מאזן יכול או רוצה", "ויתורים כואבים", "בית הדין בהאג", "חכם ולא צודק", ועוד ממבו ג'מבו, כאשר תמיד יוצאים מנקודת המבט והאינטרס של האויב; כמו גם סיסמאות נבובות של "צדק חברתי", "מהפכה חברתית", "מהפכה חוקתית", כולן ממשפחת הפוליטיקלי קורקט. רבים מתחילים לפקוח את העיניים, והמחנה הזה של מפוכחים מן הסיסמאות הולך וגדל. מבחינתי זה לא פחות מנס.

זה לא נס שמביא הבנה; אלא הבנה שמביאה את הנס. לא התערבות חיצונית פנימה, אלא התערבות פנימית החוצה. ובכן, האדם יכול לחולל את הנס בעצמו, ולהשתחרר. יש לו יכולת

שליטה בנס, כשם שלנס יש יכולת שליטה עליו. הנס כבר כאן.
מילת אזהרה: מה הבעיה אצלנו, הישראלים, עם ניסים? המרחק התודעתי בינם לבין "חורבן" קצר
אין משהו, *Ex nihilo nihil fit*, "מאוד, והרי בעם היהודי לדורותיו כל דבר זה או "נס" או "חורבן"
באמצע. אז גם בניסים צריך טיפה איזון עצמי. האנטי-נס חייב ללוות כל נס, ולשמור עליו מפני עצמו,
ולהיפך; בקרת ניסים, וניהולם.

*

והנה אנחנו מדליקים השבוע את שמונת הנרות, ואני אומר: איך זכינו לכל כך הרבה? אלה
תהליכים מופלאים, שאדם זוכה לצפות באחד מהם אולי פעם באלף שנים, ואנחנו זוכים לצפות
בשמונה מהם בבת אחת.